

C

el mai interesant spectacol pe care îi poți vedea la Paris este... Parisul însuși, cu străzile sale transformate în scene de spectacol. Dacă montarea unei piese de teatru îți oferă privilegiul de a privi lumea prin ochii unui artist, spectacolul străzii îți oferă șansa de a vedea lumea din interior, în infința ei potențialitate și diversitate. Dacă un

regizor îți prilejulește o anumită lectură sau un anumit traseu într-un text, strada, cu spectacolul, dar mai ales cu spectacolele sale, este un spațiu al tuturor lecturilor, al tuturor traseelor. Metropola, hipernutrită cultural, devine o urlașă entitate spirituală, perpetuu gestantă, permanent născătoare de miraculos. Coabitarea, aproape la flecare colț de stradă, a două dimensiuni, a două spații, cel concret și cel

empatic, ține într-adevăr de un anumit miracol; artistul ambulant își etalează "marfa" artistică în spațiul spiritual ce se naște în intervalele de atenție captată sau pierdută ale privitorului. Pe măsură ce acest spațiu crește, "artistul" începe să-și găsească locul și să existe... el pierind odată cu fluxul energizant al privirii "trecătorului oprit", care, la un moment dat, decide să reîntre în realitate, redevenind "trecătorul trecător".

"Trecătorul oprit" îmi pare, acum când scriu, o sintagmă ce poate defini o disponibilitate spirituală; ca să poți "vedea" - o întreagă filosofie orientală ne-o spune - trebuie să poți opera în tine o "oprire". Semnul exterior al unei atare calități îmi pare a fi tocmai această înclinație de a te opri în fața semnului care, întâmplător, ne invocă ființa spirituală.

Miraculosul se înșinuează pînă în faptul banal; leși dintr-o "boulangerie" cu un "croque monsieur" din care ai apucat să muști și, brusc, nu mai meșteci; în fața ta, trei mășți albe te-au absorbit într-un spațiu unde personajul

principal care joacă este eul tău, propria ta dramă în ziua aceea... ceilalți "gură-cască" nu fac nici ei parte din categoria celor care pur și simplu cască gura. Categoria aceasta de "gură-cască", ce păstrează intactă marea calitate de a rămîne cu gura căscată, se constituie într-o elită de spectatori ce-și ignoră, poate, eștitismul. Pe lângă aceștia, omul de afaceri, permanent grăbit, serios, aruncînd priviri furioase "bicicluului", este un biet infirm; nimic din interiorul său nu poate locul frumosul exterior și nimic din ceea ce este semnificativ în afară nu-l poate mișca în interior.

La două nopți, într-un "square", un chitarist cîntă piese de John Douland. Oamenii se adună încet, se strîng unii lângă alții pe caldarîm, pe treptele intrărilor. Se deschid cîteva ferestre de la etaj. Se aruncă monede. Două dansatoare spectrale fac semne magice. Prospero sau prosperitatea însăși pare a fi regizorul acestui spectacol într-un Teatru care este Orașul însuși.

■ SERGIU ANGHEL